

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (Λουκ. 8, 5-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Σπυρίδωνα, στις 16/10/1983)

1. Βλάστησε μετά 4000 χρόνια!

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε, μας εξηγεί γιατί μερικές φορές δεν καρποφορεί ο λόγος του Θεού. Ο Χριστός μας λέγει ότι ο λόγος του Θεού δεν είναι χτύποι στον αέρα. Αλλά είναι κάτι το πολύ ζωντανό. Είναι κάτι που από μόνο του έχει ζωή. Και δεν πάει ποτέ χαμένο. Είναι σπόρος. Εάν απλά τον κρατήσεις έχεις σπόρο. Πριν από 4000 χρόνια, κάποιοι αρχαίοι Αιγύπτιοι, έβαλαν μέσα σε μια πυραμίδα μια στάμνα σιτάρι. Την βρήκαν οι αρχαιολόγοι στις ημέρες μας. Και το σιτάρι ήταν τόσο καλό και καθαρό που εκείνο το λίγο που έσπειραν πειραματικά βλάστησε και καρποφόρησε. Ο λόγος του Θεού είναι κάτι πιο δυνατό από όλους τους σπόρους και από αυτό το σιτάρι. Όπου και να τον αφήσεις είναι πάντοτε ζωντανός. Έτοιμος να φυτρώσει, να βλαστήσει και να καρποφορήσει.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια ο λόγος του Θεού όταν βρει γη καλή κάνει τέτοια θαύματα που μένουν όλοι οι άνθρωποι κατάπληκτοι. Παράδειγμα: Ο εν αγίοις πατήρ ημών Σπυρίδων. Τι υπέροχος είναι ο βίος του! Δεύτερο παράδειγμα: Μετά από 1.600 χρόνια ο εν αγίοις πατήρ ημών Νεκτάριος. Και χίλια άλλα ανάλογα θαύματα μέσα εις την ιστορία του κόσμου. Πώς έγιναν; Έπεσε ένας σπόρος από τον λόγο του Θεού μέσα σε κάποιες ψυχές. Δηλαδή άκουσαν μία λέξη από το Ευαγγέλιο. Η λέξη αυτή συγκίνησε την καρδιά τους. Επεθύμησαν την αρετή και αγωνίστηκαν να κατακτήσουν την αρετή που ζητά ο Θεός από τον κάθε άνθρωπο. Και αγωνιζόμενοι, σιγά-σιγά, με υπομονή, έφτασαν στο ύψος που έφτασε ένας άγιος Βασίλειος. Ένας άγιος Αθανάσιος. Ένας άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Ένας άγιος Νικόλαος. Ένας άγιος Νεκτάριος.

Όλοι αυτοί αγωνιζόμενοι με ταπείνωση, με προσευχή, με νηστεία, με εγκράτεια και υποταγή του εαυτού τους στο θέλημα του Θεού καθάρισαν τον εαυτό τους από κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος. Και γι' αυτό κάθε άνθρωπος τους έβλεπε με εμπιστοσύνη, με ανάπαυση, με γαλήνη και με χαρά. Όπως και σήμερα, σε όλες τις κοινωνίες, όλοι μας ανεξαιρέτως, ότι φρονήματα και αν έχουμε, όταν βλέπουμε άνθρωπο γαλήνιο, ήρεμο, ταπεινό, αληθινό δούλο του Θεού, βρίσκει το πνεύμα μας πάνω του ανάπαυση.

Γιατί; Γιατί η αρετή επιβάλλεται. Επιβάλλεται μέσα μας τόσο βαθειά, που αν είχαμε αυτή τη στιγμή μπροστά μας τον άγιο Νεκτάριο, κανείς δεν θα μπορούσε να μας κρατήσει... Θα πέφταμε να τον προσκυνήσουμε με μετάνοια εδαφιαία. Για να του εκδηλώσουμε τον σεβασμό μας. Και τι άλλο; Τον θαυμασμό μας. Σε τι; Στο μεγάλο άθλημα να περιφρονήσει τα του κόσμου και να αγωνιστεί για τα πνευματικά. Για να γίνει άνθρωπος σωστός, άνθρωπος του Θεού.

2. Από το χωράφι εξαρτάται η παραγωγή

Γιατί όμως σε μερικούς ο λόγος του Θεού καρποφόρησε και σε άλλους δεν καρποφορεί; Γιατί ο άγιος Βασίλειος έκανε τόσο καρπό πνευματικό και εγώ δεν κάνω καθόλου;

Λέγει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός: Αυτό, δεν εξαρτάται από τον σπόρο. Ο σπόρος είναι πάντοτε του Θεού. Είναι πάντοτε καλός. Η καρποφορία, εξαρτάται από τη γη στην οποία πέφτει.

Αν πέσει σε πέτρες, δεν βλαστάνει και δεν καρποφορεί καθόλου. Θα τον βρουν τα πουλιά και θα τον φάνε.

Πέτρες είναι οι ακατάστατες εκείνες ψυχοσυνθέσεις και νοοτροπίες που δεν παίρνουν στα σοβαρά τίποτε. Και πουλιά;

Πουλιά είναι οι σπερμολογίες και οι διάφορες ιδεολογίες που εκφράζονται τις περισσότερες φορές με μία εντελώς αδικαιολόγητη περιφρόνηση για τα πνευματικά.

-Τι είναι αυτά; Ευαγγέλιο; Ωχ καημένε...

Ούτε το κοίταξε ποτέ του το Ευαγγέλιο, ούτε το διάβασε ποτέ του, ούτε το φιλοσόφησε ποτέ του. Και όμως το περιφρονεί. Του μιλάνε για αρετές και φεύγει σαν να πρόκειται για κάτι το στραβό. Παρότι δεν ασχολήθηκε ποτέ να δει σε τι μεταβάλλουν οι αρετές τον άνθρωπο. Είναι ο άνθρωπος αυτός πέτρα. Και όταν βρίσκεται σε επικοινωνία με άλλον, είναι πτηνό αρπακτικό που αρπάζει τον σπόρο από την καρδιά τού πλησίον πριν προφθάσει να... ξεμυτίσει.

Ένας άλλος σπόρος έπεσε στα αγκάθια. Φύτρωσαν τα αγκάθια και όταν βλάστανε ο σπόρος τον έπνιξαν και δεν το άφησαν να κάνει καρπό.

Ποιά είναι τα αγκάθια; Είναι τα πάθη του κάθε ανθρώπου. Οι επιθυμίες του. Τις

καταλαβαίνουμε όλοι μέσα μας και τις ξέρουμε ο καθένας για τον εαυτό μας καλύτερα από κάθε άλλο. Ξέρουμε τι μας εμποδίζει από την Εκκλησία και από τον λόγο του Θεού. Ας σταθούμε λοιπόν με απόλυτη ειλικρίνεια απέναντι του Θεού και του εαυτού μας, και ας πούμε: «Τέρμα η υποκρισία. Δεν φταίει ούτε το μυαλό, ούτε η επιστήμη, ούτε η πρόοδος, ούτε τίποτα. Ένα μου φταίει. Τα πάθη».

Όλα τα άλλα δεν είναι παρά ένα μαλακό μαξιλαράκι για να αναπαύονται τα πάθη μου και να βρίσκω εγώ, για τον εαυτό μου, ευπρόσδεκτη για τους κουτούς δικαιολογία ότι βαδίζω καλά. Γιατί; Γιατί τα πάθη μου είναι αγκάθια μέσα στην ψυχή μου. Αλλά εγώ παρότι είναι αγκάθια, τα αισθάνομαι ότι είναι οι γλυκύτεροι καρποί η δροσιστικότερη αύρα και το απαλότερο χάδι. Γιατί; Γιατί τα άφησα και με δέσμευσαν και με υποδούλωσαν.

Και από κει πέρα, δεν κάνω πια ότι απαιτεί η ψυχή μου, που απαιτεί να έχω αγάπη, σεμνότητα, ειλικρίνεια και να ψάχνω για την αλήθεια συνεχώς. Και να αγωνίζομαι για κάθε αρετή με κόπο και θυσία. Γι' αυτό ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είπε: «Το δε εις την γην την αγαθήν πεσόν ούτοι εισιν οίτινες δεξάμενοι τον λόγον του Θεού εν καρδιά καθαρά και αγαθή», καρποφορούν με υπομονή.

Τι σημαίνει καρδιά καθαρή και αγαθή; Ειλικρίνεια! Στάθηκα απέναντι στο λόγο του Θεού με ειλικρίνεια. Τα βρήκα σωστά τα λόγια Του. Και από κει και πέρα όρμησα στον αγώνα αψηφώντας τα πάντα.

3. Ευλογημένη καρποφορία

Την υπομονή πρέπει να την βάλλομε μπροστά. Η υπομονή δεν είναι τόσο στον κόπο. Πιο πολύ είναι στον εαυτό σου. Πού; Εκεί που έχεις ορισμένες στραβές παρορμήσεις. Και σου λέει: «Κάνε εκείνο που σου αρέσει». Υπομονή σημαίνει να ξέρεις να προσέχεις και να συγκρατιέσαι. Να λες στον εαυτό σου: «Στάσου εδώ που είσαι. Μη γυρίζεις πίσω. Πνέει λίβας. Θα ζεματιστείς...»

«Καρποφορούσιν εν υπομονή». Το πότισμα, το βοτάνισμα, η καλλιέργεια του λόγου του Θεού μέσα στην ψυχή γίνεται με την υπομονή. Γιατί πρέπει κανείς να επιμένει. Να παρακολουθεί σταθερά και άγρυπνα μέσα του τις κινήσεις των διαφόρων παθών. Ποιών παθών; Όχι μόνο των σαρκικών αλλά και των της ψυχής. Των διαφόρων διεστραμμένων συναισθημάτων: Φθόνου, κακίας, υπερηφανείας, επάρσεως, επιδειξιμανίας. Και ποιών άλλων παθών; Των παθών της διανοίας. Ποιά είναι τα πάθη της διανοίας; Πάθος της διάνοιάς μας, διαστροφή της διάνοιάς μας, είναι να μην έχουμε ταπεινώση ώστε να

Ξέρουμε πού είμαστε και πόσα χρειάζεται ακόμα να μάθουμε. Και να μην καταδεχόμαστε να ρωτάμε με ταπείνωση: «πού υστερώ; τι πρέπει να μάθω;» Και επειδή έχουμε έπαρση διανοίας, διαστροφή διανοίας, αντί να έχουμε αυτιά, έχουμε όλοι στόμα να λέμε προχειρολογίες. Και τι άλλο; Κριτική! Όχι αναζήτηση της αληθείας. Η αναζήτηση της αληθείας θέλει ταπείνωση. Θέλει διάθεση μαθητού. Όχι δασκάλου. Θέλει συζήτηση. Θέλει διάβασμα. Και προπαντός θέλει προθυμία ώστε εκείνο που βλέπω ότι είναι σωστό να το εγκολπώνομαι, παραμερίζοντας τις δικές μου τοποθετήσεις.

Έτσι πορεύτηκαν οι δούλοι του Θεού. Έτσι βρήκαν την αλήθεια, έτσι βρήκαν το ψυχικό μεγαλείο, έτσι δοξάστηκαν από τον Θεό, και έγιναν μεγάλοι ενώπιον των ανθρώπων.

Ο άνθρωπος που καλλιεργεί την ψυχή του κατά το θέλημα του Θεού δεν χάνει. Όσο περισσότερο μέσα του καρποφορεί ο λόγος του Θεού, τόσο περισσότερο βρίσκει ανάπαυση.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είπε: «ο λόγος του Θεού είναι κόκκος σινάπεως». Ένας σπόρος σινάπι, είναι τόσο μικρός που τον πιάνεις και δεν τον καταλαβαίνεις στο δάχτυλό σου. Όταν όμως φυτρώσει, γίνεται δένδρο πανύψηλο. Τόσο μεγάλο ώστε πάνε τα πουλιά και φτειάνουν φωλιές πάνω του, γιατί εκεί βρίσκουν ασφάλεια.

Έτσι είναι και ο άνθρωπος που πίστευσε και εφάρμοσε τον λόγο του Θεού. Σιγά-σιγά όπως το σποράκι έγινε και αυτός δένδρο καταπράσινο, γεμάτο ομορφιά, δροσιά και καρπούς. Για τον εαυτό του και για τους άλλους. Γιατί στον «ίσκιο» του, αναπαύονται οι άνθρωποι και «τρέφονται» με τους καρπούς του.

Απλά πράγματα: Όλοι το ξέρουμε ότι υπάρχουν δύο δρόμοι: του κόσμου και του Θεού. Αλλά μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι το πνεύμα μας βρίσκει ανάπαυση μόνο στους ανθρώπους του Θεού γιατί ήταν ταπεινοί, αγωνιστές, γεμάτοι αγάπη και καλωσύνη. Και όσο περισσότερο είναι κάποιος, άνθρωπος του Θεού, τόσο περισσότερο τον αγαπάμε και τόσο περισσότερο τον τιμάμε.

Έχουμε χρέος να προσέξουμε και να καταλάβουμε τη σημασία του λόγου του Θεού, με τον οποίο ο άνθρωπος αγιάζεται και σώζεται.

Και με τον οποίο γίνεται χαρά και παρηγορία για τους άλλους. Αμήν.-